

Savulun Battal Gazinin Ođlu Murat Geliyor 8

– kul mehmet · 28 Şubat 2022

Savulun Battal Gazinin Ođlu Murat Geliyor-8-

Battal Gazinin yiğit oğlu Murat ve köylüleri şimdi ezmek sırası bizde diyerek gece olunca hazırlık için kaleye doğru sessizce ilerlediler. Gecenin ortasına doğru uykusuzluktan bitap düşmüş nöbetçiler surlarda bir köşeye sessizce kestirmek için çekildiğinde, kaleye hücum etmeyi düşündü. İşte tam fırsatı idi. Ana kapı önüne dinamitler yerleştirildi, barutla uzak mesafeye kadar döküldükten ve ateşlenmeye hazırlandı. Etrafta köylüleri ellerinde meşalelerle kalabalık oldukları belli etmek için ellerinde ikişer meşaleyi yakarken, Dinamitlerin patlaması için baruta ateş verildi. Bir kaç dakika sonra kale kapısı büyük bir gürültü içinde kaleyi yerinden sallayarak açıldı. Bir anda neler oluyor şaşkınlığı içinde askerler ve tekfur sıcağı yataklarında korku içinde sıçrayarak uyandı. Hapiste bulunan Türkler sevinç içinde uyanarak.

-İşte bizi kurtarmaya geliyorlar, sonun geldi tekfur tekfur.

Açılan kapı ile kaleye hücum eden Murat ve köylüleri ellerindeki dinamitleri askerlerin üzerine fırlatarak onları cehennemine dibine gönderdi. Kılıçlar kınında insanlığın kurtuluşu zalimlerin sonu için kınından çıktı yine. Tekfur bir anda askerlerin bir bir öldürüldüğünü görünce içini ölüm korkusu sardı. Ne yapacağını bilmez bir halde etrafına bağırarak.

-Öldürün hepsini öldürün, öldürmeden geri gelmeyin yoksa ben sizi öldürürüm.

Lakin onu duyacak asker kalmamıştı. İçeriye Murat ve Aygöl kapıyı kırarak içeriye girdi. Karşısında iki yiğidi görünce, eli ayağı birbirine dolandı.

-Siii... Siz hangi cesaretle girersiniz iç... İçeriye?

-İmanın verdiği güçle zalim Tekfur. Ben Battal Gazinin oğlu Murat, bu yanımdaki ise yiğitlerden yiğit Aygöl, sonun geldi artık, bundan sonra sana yaşama hakkı yok bilesin.

Karşısında cesur iki yiğit ve dışarıda "Allah Allah" sesleriyle savaşan yiğitlerin sesleri ile ayak bağı çözüldü, yere çöktü.

-Bana acı yiđidim!

-Sen acımadın ki sana acıyalım şerefsiz, sonun geldi artık.

-Ne isterseniz yapacağım, kaleyi size teslim ederek...

-Kes sesini, zaten kale bizim artık, duyuyor musun kılıçların sesini askerlerinin feryadını?

Kılıç Murat'ın elinden havaya kalktı, tekfurun omzunda boşa duran kellesi kanlar içinde yere düşürdü. Zindanda ki esirler çıkarıldı, kucaklaşıldı, kalede asıl duran Bizans bayrağı yere indirildi. Osmanlı bayrağı dikildi. Sevinç ve tekbir sesleriyle kale alındı, Murat.

-Artık bundan sonra burası bizimdir. Zafer Rabbimindir ona aittir. Burası küçük bize burayı genişleterek, yeni evler kurarak yerleşmeliyiz. Ustalarımıza çok işler düşecek. Büyümek genişlemek zorundayız ki, zalime yaşama hakkı vermeyerek her şeyini ellerinden Rabbim Nusret'ile alalım.

Yapılan çalışmaların çoğunda, öz kimlik ve öz değer duygusunun güçlendirilmesinin asıl olan tek amaç

olduğu ortadaydı. Bütün bu yapının oluşumun an gayesi, insanın hatırı sayılır onun huzuru için büyük bir çabayla ortaya konulmuş güçlü inanç ve iman sistemi üzerine inşa edilmesi, kendini gösteriyordu. Her ne kadar zalimler yaşama hakkının ellerinde olduğu saçmalığı ile yaşarken, yaşamak bireysel olarak değil toplumsal huzurun etrafında imanla kardeşlikle değişim arayanlar için şifa dünyasıydı, şifa derman kaynağıydı... Zihnimize gönlümüze imanla sarmak koyulan sınırları kaldırmak için kim engel koyabilir ki? İmanla görülmeyen içteki güç Rabbim Nusret'iyle varoluşun her noktasında insana değer vererek, zalimlere yaşama hakkını elbette ki, zalimlikleriyle izin vermeyecekti. Gerçek hayat imanla insana yolculuk yapan onun huzuru için canını ortaya koyanların kahraman yiğitlerin Rabbim izniyle eseri olacaktır ve olmaya da devam etmektedir. Hiç bir kimse bizim kimliğimizi değiştirerek pranga vuramaz, bu dünde bugünde bu şekilde Rabbime şükür devam etmektedir, kıyamete kadarda devam edecektir inşallah.

Mehmet Aluç